

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra VALRAVNEN, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633873228544/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Det hviner giennem Nattens sorte Skye.
De grumsethvide Bølger slaac paa Land.
De stærke Vinde kaste høit med Gny
En skotlandsk Snekke paa det hvide Sand.
Til Kongeborgen strax de alle tye.
En deilig Møe og tretten dierve Mand.
Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyst!
Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bielker i den dunkle Lund,
Minona gaaer med Harald Arm i Arm;
Sødt aander hendes røde Purpurmund,
Det ranke Liv omslynger han saa varm.
Det er i Vaar en deilig Aftenstund.
De synke begge tause Barm til Barm.
Da synger Nattergalen saa vemodig,
Og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig!

Nu tæt de føie stærke Bielker fast;
Alt vugges Snekken af den milde Strøm.
Nu hæve de paa Dækket ranke Mast.
Minona favner Harald elskovsøm.
Hans kiekke unge Hierte slaacer saa fast.
Hun seiler bort. — Som vækket af en Drøm
Han staaer og skuer med det vaade Øie
Den glatte Kiøl de klare Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Frue Sigrids Sorg forsvinder,
Den vilde Valravns Magt ei meer hun frygter.
En sagte Rødme livner hendes Kinder,
Og Taaren fra det blide Øie flygter.
I Styrke Harald meer og mere vinder.
Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter.

Din matte Kloc min Søn vist aldrig slaaer.
Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vanker om saa længselsfuld,
Han ganger for sin Moder ind at stande.
Minona er saa elskelig, saa huld!
Hun vinker mig til Skotlands fjerne Lande.
Giv mig et Skib med Kiemper og med Guld,
Og lad mig pløie Havets salte Vand.
Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,
Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Frue Sigrid gaaer saa tankefuld i Sind.
De tunge Fied ved Stjerneglimt sig flytte.
Saa triner hun i Skovens Mørke ind
Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
Der sidder han med Haanden under Kind,
I Klæder som for Kulden kun beskytte;
Med Bibelen i sine matte Hænder.
Den lille Lampe svagt i Natten brænder.

Hil være dig ærværdig gamle Mand!
Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
Ung Harald drage vil til fjerne Land,
Hans sande Skiebne længes jeg at vide.
Du læser Stierne! See der om han
Skal smædelig ynkværdig Døden lide.
Forjag hans ømme Moders sidste Smerte,
Da skal hun takke dig med lettet Hierte.

Den Gamle reiser sig af lune Vraa:
Med blottet Hoved, foldet fromme Hænder
Han træder ud og stirrer i det Blaa,